

der hidrører derfra, skal altsaa forrentes med 5 pCt. Derfor foreligger der Hjemmel, og det er derom, der er Tale, men ikke om hele Reserve-Pensionsfonden. Der er ingen, der har sagt, at alle de 9 Mill. skulle forrentes med 5 pCt., hvilket allerede fremgaar af, at Renten af Beløbet henligger i meget forskellige Obligationer. Nej, det, der er Tale om, er, at de 5,6 Mill. Kr., der hidrøre fra de Beløb, jeg før nævnte, ifølge gældende Lov skulle forrentes med 5 pCt. Naar derfor det ærede Medlem siger, at der ikke behøves nogen Hjemmel for at ændre denne Rente til $3\frac{1}{2}$ pCt., maa jeg protestere derimod. Jeg anser mig for ganske uberettiget til at forandre Renten af nogen Del af Statsgælden paa egen Haand. Selv om Statskassen til given Tid kommer til at ligge inde med en Del af sine egne Obligationer, anser jeg mig for ganske uberettiget til og vil anse enhver Finansminister for uberettiget til at forandre Renten af dem. Retten dertil tilkommer Lovgivningsmagten og ikke Finansministeren. Altsaa § 1 holder det ærede Medlem ikke af. Men den, synes han dog ikke, er saa slem. Derimod er § 2 for ham den egentlige Fjende. Thi, siger han, § 2 i Loven gaar ud paa at stifte en hel ny Statsgæld paa 5,6 Mill. Naar ærede Medlemmer høre det, maa de faa den Opfattelse, at hvis dette Forslag bliver vedtaget, og de derefter ville afgøre, hvor stor Statsgælden er, maa de slaa op i det sidste Statsregnskab, hvor Statsgælden er opført med 239,7 Mill., og saa dertil lægge 5,6 Mill., hvorefter de ville komme til et Beløb af 245,3 Mill., men det vilde jo være ganske urigtigt, det vilde være grebet ud af Luften. Nej, naar § 2 vedtages, som jeg har foreslaaet den, bliver Statsgælden ganske nøjagtig den samme, som den var ved sidste Statsregnskabs Afslutning. Der bliver blot en ringe Forskel, der er en Følge af de ordinære Afdrag, hvortil der er Hjemmel paa de aarlige Finanslove. Men udover det har jeg ikke lovlig Hjemmel til hverken at formindske eller forøge Statsgælden, naar jeg ikke faar særlig Bemyndigelse dertil af de to Ting. Altsaa, naar det ærede Medlem siger, at § 2 i Loven gaar ud paa at stifte 5,6 Mill. Kr.s

ny Gæld, saa er det ganske urigtigt. Naar § 2 bliver vedtagen, bliver Gælden ganske den samme, som den er i dette Øjeblik. Der sker blot det, at de 5,6 Mill. Kr.s Gæld er forandret fra en 5 pCt.s til en $3\frac{1}{2}$ pCt.s Gæld, og for disse har Finansministeren faaet Bemyndigelse til, naar han anser Tidspunktet for passende, at udstede Obligationer. Jeg skal sige, hvad jeg vistnok allerede har sagt een Gang i dette Ting, at naar jeg har udbedt mig Bemyndigelse til at udstede disse Obligationer, er det ingenlunde, fordi jeg mener, at det vilde være rigtigt at give sig til at sælge, det mener jeg aldeles ikke. Men jeg har fundet, at naar Pengemarkedets Tilstand en Gang blev saaledes, at den Del af Statsgælden, som endnu lyder paa $3\frac{1}{2}$ pCt., kan konverteres til 3 pCt.s Rente, vil det være rigtigt at drage disse 5,6 Mill. Kr. ind derunder, men for at det skal være muligt, er det nødvendigt, at Finansministeren først kan udstede Obligationer for Gælden.

Det mærkeligste, der findes i Betænkningen, findes paa Side 4. Der skriver det ærede Mindretal følgende: „Tænkte man sig endelig Obligationer udstedte for de 5,600,000 Kr. og Obligationerne solgte, vilde Statskassen faa en aarlig Renteudgift af 196,000 Kr., medens Loven om Brandforsikringsfonden, § 5, ved at bestemme Inddragelse i Statskassen af Fondens Midler aabenbart tilsigter for saa vidt at give Statskassen en Fordel, ikke en ny Byrde, — Aktiver, ikke tilsvarende Passiver.“ Jeg forstaar det ikke, for hvis de 5,600,000 Kr. Obligationer blive solgte, kommer der vel ogsaa Penge ind i Statskassen. Hvis den faar en Renteudgift paa 196,000 Kr., faar den vel ogsaa en Renteindtægt af de Penge, den faar for Obligationerne, og hvis vi ere saa heldige at kunne sælge de $3\frac{1}{2}$ pCt.s Obligationer nogenlunde godt i Aar, vil det endogsaa være en god Gevinst, for vi faa $4\frac{1}{2}$ pCt. af Pengene ved at sætte dem ind i Sparekassen, saa der bliver ikke blot ikke, som Mindretallet siger, en aarlig Udgift, men ogsaa en aarlig Indtægt. Men i alt Fald synes jeg, det er et højst ejendommeligt Ræsonnement, at naar man sælger Obligationer, regner man til Udgift de Renter,